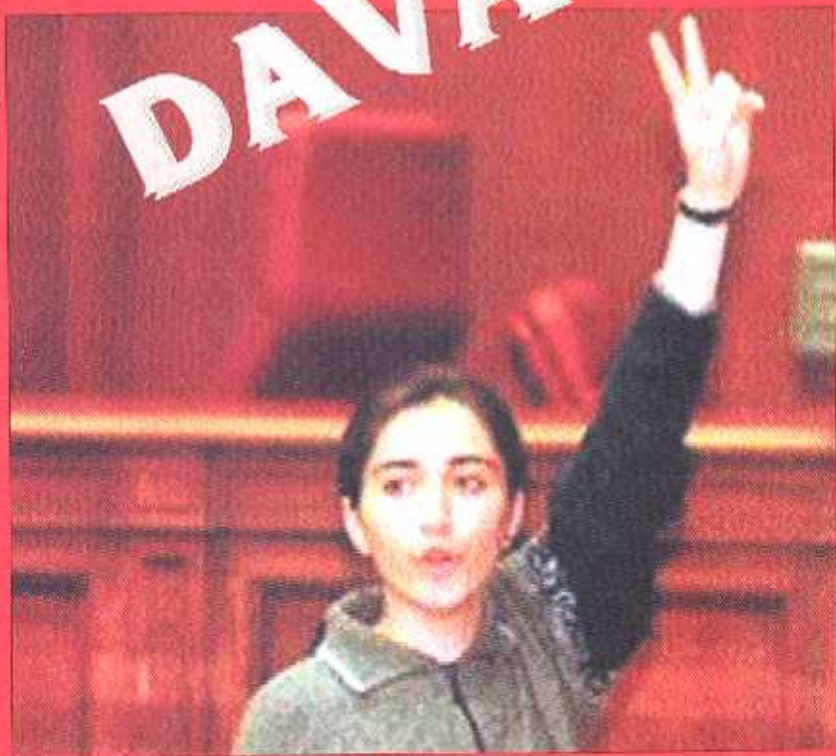

FEHİRİYE ERDAL

DAVASI

Temmuz 2001

Fehriye'ye Özgürlük Komitesi

FEHRIYE ERDAL DAVASI

Temmuz 2001

Her Hakkı Mahfuzdur

Fehriye'ye Özgürlük Komitesi

Rue Stevin 190 • 1000 Brüksel

Tel.: 0032 (0) 2 230 08 66 • 0032 (0) 2 280 22 28

Fax: 0032 (0) 2 280 22 29 • E-Mail: fehriye@mail.com

YAŞAM ÖYKÜM

25 Şubat 1977 Adana doğumluyum. Ailem aslen Sivas-Kangallı. Ekonomik nedenlerle Adana'ya göç etmişler. Kürt milliyetindenim. Liseyi bitirene kadar Adana'daydım. Üniversiteyi kazanamamla birlikte İstanbul'a göç ettik. Üniversite pek çok lise öğrencisinin hayalidir. Üniversite bir kurtuluş kapısı olarak görünür hem bizim hem de ailelerimiz tarafından. Bunun için ellerinden geleni yapmaya çalışırlar. Benim ailemde bunun için pek çok fedakarlık yaptı.

1993-94 sezonunda okula başladım. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü'nde okuyordum. 300 kişilik bir sınıfta, İletişim Fakültesine bağlı diğer iki bölümün öğrencileriyle birlikte eğitim görüyorduk.

ÜNİVERSİTELİ GENÇLİK

Türkiye genç nüfusa sahip bir ülkedir. Bu nedenle üniversiteli gençlik de ülkemiz tarihinde hep önemli bir yere sahip olmuştur. O veya bu şekilde mevcut sisteme muhalif olma yanları vardır. Burada sınıfsal özellikleri belirleyicidir. Üniversitelerde; öğrencilere araştırma, öğrenme ve geliştirme ortamının hazırlanması ve bu yolla gelecekte ülke için çalışacak olan bilinçli insanlar yaratılması gerekirken sistem bunu yapmamaktadır.

Araştıran bir gençlik er ya da geç gerçekleri görecektir. Bu Devleti korkutmaktadır. Gözleri gerçekleri görmüş ve düşünen her insan yaşadığı düzendeki aksaklıkları düzeltmek için çaba harcayacaktır. En azından tarafını belli edecektir. Halkı yönetmeye çalışanlar ise başarısızlıklarının, beceriksizliklerinin açığa çıkmasını istemezler. Bu nedenle düşünen beyinleri susturmayı, ondan da önce insanların düşünmemesini sağlamaya çalışır. Bulunduğu koşullar nedeniyle aydınlanma şansına sahip olan gençlik, sistemin bu politikasından payını alır.

Gençliğin gündemi değiştirilmek istenir.

ÜNİVERSİTE BAŞLARKEN

Ben de her öğrencinin hayali olan üniversiteyi kazandım. Üniversiteyi kazanmak öyle kolay olmuyor ülkemizde. Normalinde bir lise öğrencisinin üniversite sınavına hazırlanması devlet okullarında sağlanmalı. Devlet parasız bir şekilde bu eğitimi vermelidir. Öğrenci sınavı kazanamasa bile lise düzeyindeki eğitimiyle belli meslek eğitimleri alıp yaşama hazırlanmalıdır.

Ama Devlet Liseleleri öğrenciyi sınava hazırlama müfredatına sahip değil. Sınav sorularında ortaokulda eğitimi verilen konulara da yer verilmektedir. Bu da doğal olarak ek bir eğitim almayı, dershaneye gitmeyi gerektirmektedir. Ben de Adana'da bir sene boyunca, okul beraberinde dershaneye devam ettim.

Ailem dershanenin maliyetini karşılayacak durumda değildi. Bu nedenle geçmiş karnelerimi göstererek, üniversiteyi kazanma ihtimalimin olduğunu bu yolla garantiyleyerek derşhane kontenjanından yararlandım.

Hayaller insanı yaşama bağlar. Gerçekçi ya da değil her zaman hayallerimiz olmuştur. Üniversiteli gençliğin yaşamı hep imrenilir bir yaşam olmuştur. Sosyal yaşamın fazla olduğu, meslek öğrenip yaşamımızı garantiye alabileceğimiz bir yerdin üniversite benim için.

Bu hayalle gittim üniversiteye.

İlk olarak 3 ayrı fakültenin aynı sınıfta, aynı dersleri görüyor olması hayallerimi yıktı. Gazetecilik, Sinema Televizyon ve Halkla İlişkiler Bölümü bir arada ders görüyorduk. Her bölümün öğrencisi farklı puanlarla gelmişlerdi okula ve hepimizde aynı dersleri görüyorduk. İkinci sınıftan itibaren bazı dersler ayrılıyordu ama temel derslerimiz birdi. Bu eğitim düzeni haksızdı, çünkü aynı eğitimle aldığımız diplomalar farklı olacaktı.

ÖĞRENCİLİK DÖNEMİ

Benimle birlikte ablamda üniversitede okuyordu, erkek kardeşim ise lisedeydi. Ailemde yaşamımız hep dişimizi sıkmakla, eldekiyle geçinmekle oldu. Evde 3 öğrencinin olması yaşamı biraz daha güçleştiriyor. Ama hiçbir zamanda perişan olmadık.

Okulda gençliğin yaşamının o kadarda renkli olmadığını gördüm. Sosyal faaliyetlerimiz olacak diye beklerken bunlar para olmadan gerçekleşmeyecekti. Paran varsa o kadar aktif bir öğrenci olabiliyordun. Ondan da önce paran varsa okuyabiliyordun. Devletin görevlerinden birisi de vatandaşının eğitim hakkını garantiye almak ve uygulamaktır. Yolundan, suyuna, köprüsünden çöpiye kadar neredeyse yaşamımızdaki herşey için bizden vergi alınıyor. Anne ve babalarımızın maaşından vergi kesildiği gibi, yine de otobanı kullanırken para ödüyörüz, suyu içerken ek para ödüyörüz. Ki suyu içilmiyor bile. İçme suyunu ayrıca almak zorunda bırakılıyor.

Eğitim, bizim doğal hakkımız olması gerekirken, paran yoksa okuyamazsın diyor devlet. Üniversite öğrencilerinden, okuduğu bölüme göre harç alıyor. Biz ona haraç diyoruz. Çünkü biz neyin parasını ödüyörüz bilmiyoruz. Devletin bu hizmetinden para ödersek yararlanabiliyoruz ancak. Bir yandan harç alan devlet, diğer yandan öğrenci kredisi veriyor. Ama bunu alabilmek için bir sürü bürokrasi yaşanıyor. Üç ayda verilen kredi ise bir haftalık alış veriş parası olacak kadar bir meblaydı. Ve başımızda YÖK gibi bir kurum vardı. Halen de var.

Türkiye'de 1980 yılında bir askeri darbe yaşandı. Türkiye halkları üzerinde yeni bir baskı unsuru vardı artık. Cunta gelmiş, binlerce insan gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmiş ve tutuklanmıştı. Bunu yapan cunta şeflerinin başında Kenan Evren vardı.

Halk üzerinde, pek çok alanda baskıyı kurumsallaştıran Askeri Cunta, üniversite öğrencileri üzerindeki baskıyı ise Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK) ile kurumsallaştırdı. Üniversite yönetimini YÖK belirler hale geldi. Öğrencilerin faaliyetlerine yönelik yasaklamalar getirildi. Gençlik siyasi partilere üye olamıyor, öğrenci dernekleri kuramıyor, üniversite yönetiminde söz sahibi olamıyor. Okulun kapısından giren öğrenci, ülkesine ve halkının gerçekliğine uzak olarak yetiştirilmek isteniyor.

Oysa tam tersi olması gerekmez mi? Madem ki bu ülke bize teslim edilmek isteniyor, madem ki müstakbel siyasetçiler, mimarlar, mühendisler, öğretmenler, doktorlar... biziz; o zaman neden ülkemizin yönetiminde daha öğrenci iken payımız olmasın, neden ülkemizi, siyasetçilerimizi tanıyıp, düşüncelerimizi pratikte uygulamak için birşeyler yapmalıyız?

Öğrenciler üzerinde öyle baskılar vardı ki, kendi okulunuzda tutsak gibi dolaşıyorsunuz, kapıdan girerken kimlik sorulur, çanta aranır, şüpheli görünürsen gözaltına alınırsın, sivil ve resmi polisler okul içinde tur atar, eli satırlı, silahlı ülkücüler gövde gösterisi yapar...

1994 senesinde bir gün İstanbul Üniversitesi Avcılar kampüsünde okuyan bir arkadaşım bizi ziyarete gelmişti. İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsünde Siyasal Bilgiler Fakültesi kantininde otururken, sivil polisler geldi ve arkadaşımıza kimlik sordular. Merkez kampüsten olmadığı için girişin yasak olduğunu söyleyerek bu arkadaşımı gözaltına aldılar. Aynı okulun başka fakültesinde okuyan bir öğrenci kendi okulunda serbest bir şekilde dolaşmıyor.

İstanbul Üniversitesinde Edebiyat fakültesi ile Fen Fakültesi arasında bir geçiş koridoru vardır. "Hergele Meydanı" denilen bu yeri tel örgü ile kapatmışlardı. Yani bir fakülteden diğerine geçemiyorduk. Zaten benim İletişim fakültesinde okuyan birisi olarak, Edebiyat ve Fen Fakültesine geçiş iznimde yoktu. Böyle yasakçı bir anlayışla ne yapılmak isteniyordu?

Öğrenci gençlik kendi içinde de yalıtılmak, birbirlerinden habersiz bir şekilde eğitilmek isteniyordu. Tabi kendi dar eğitim anlayışlarıyla yapıyor bu.

Yine yurt koşullarını protesto etmek için yurttan eylem yapan dört bayan arkadaşımız kış ortasında, okullar devam ederken yurttan atıldılar. Kış ortasında sokak ortasına bırakılan arkadaşlarımızın ne gibi bir suçu olmalı ki buna reva görüldüler. Açık açık "Bana karşı gelme" diyor YÖK. Okuldan atarım, yurda sokmam diyor.

Okulda gerginlik yaşandığı bir gün okula girerken çantamızı bir erkek polis aradı, aratmak istemediğimizi, bayan polis istediğimizi söyleyince gözaltına almakla tehdit etti. Bayan polis isteme hakkınız bile yok, direkt olarak suçlu gözüyle bakılıyor size. Çantamızı aratmak zorunda kaldık.

Kampüs bahçelerinde yapılan öğrenci forumlarında sivil polis gelir, bekler. Konuşmacıları gözlerdi. Bazen saldırır ve öğrencileri gözaltına alırdı. Böyle bir üniversite ortamında, bunları görerek çevrenize çok fazla uzak kalamıyorsunuz. Kendinizi ve çevrenizi sorgulayarak başlıyorsunuz. Bende böyle yaptım. Kampüste yapılan bir forumu uzaktan izlerken polisin gelmesi beni çok etkilemişti. Polisin okulda ne işi var diye düşündüm.

İLK GÖZALTI

Böyle bir eylemde bir defasında ben de gözaltına alındım. 1995'in 8 Mart'ında Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde bir arkadaşımın birlikte Siyasal Bilgiler Fakültesinin bir anfi-sinde duvar gazetesi hazırlarken içeri giren 7-8 sivil polis tarafından gözaltına alındık. Hazırladığımız duvar gazetesi Emekçi kadınlarla, Dünya Tarihinde yeralmış kadınlarla ilgiliydi. Bu yüzden insan gözaltına mı alınır demeyin. Türkiye'de böyle olaylar çok sıradan bir hal almış durumda. Sokakta dans eden ortaokul öğrencileri sarı-kırmızı-yeşil renklerini kullandıkları için gözaltına alınabiliyor. Öğretmen istediği için protesto eylemi yapan öğrenciler hakkında dava açılabilir.

Arkadaşımın ben Devlet Güvenlik Mahkemesinde Savcılığa çıkartıldık, oradan serbest bırakıldık.

ÜNİVERSİTE DIŞINDA

1995 yaz tatili döneminde bir işte çalışmaya karar verdim. O zamana kadar hiç bir işte çalışmamıştım. Hem aileme ekonomik olarak yardımda bulunmak hem de çalışma hayatını tanıyarak sorumluluklarımı geliştirmek amacıyla işe girmiştım.

Gazetelerden iş ararken, Ulusal Temizleme Şirketi'nde temizlik işçisine ihtiyaç olduğunu gördüm. Gazeteciler Sitesindeki bürolarına gittim. Büroya gittiğimde sorumlu birisiy-

le görüştüm, bana bu işi nasıl bulduğumu, tahsilimi vs sordu. Görüştüğüm kişinin adı sanırım Lütfü idi. Bana bir form verdiler. Bu formu doldurdum. Adım, soyadım, adresim, benim hakkımda referans verebilecek 3 tanıdığımın isimlerini ve başka bir takım bilgileri de yazdım. Lise diplomamın bir örneğini götürdüm.

Ellerinde iki iş olduğunu birisinin Borsa'da part-time iş olduğunu, diğerinin de Sabancı'nın İkiz Kulelerinde gece vardiyasında iş olduğunu söylediler. Part-Time iş bana göre değildi, çünkü tam olarak çalışmak istiyordum, part-time iş çok para kazandırmadığı gibi çalışma saatleri değişebiliyordu. Geceleri çalışmak istemiyordum, birincisi ev düzenim bozulacaktı, babam kabul etmeyebilirdi. Ben de görüştüğüm kişiye gündüz vakti bir iş aradığımı ama gece işi için babamla konuşup bir karar vereceğimi söyledim. Babamla konuştum ve onunda izniyle Sabancı'nın ikiz kulelerinde 1995 Haziran ayında çalışmaya başladım.

SABANCININ KULELERİNDE ÇALIŞIRKEN

Gece vardiyasında çalışmaya başladığım ilk dönemler biraz zorlandım, çünkü çalışma saatleri uygun değildi. Akşam üstü saat 16:00'da iş başı yapıyordum, gece 02:00'de mesai bitiyordu. 10 saat çalışıyordum. Ailemi fazla göremiyordum. Bir süre gece vardiyasında çalıştım. Gece vardiyasında çalışmak bir genç kız için çok uygun değildi. Servisle gidip geliyordum işe ama yinede rahat değildim. Bölüm Şefim Güner ... ile görüşerek, ona gündüz vardiyasına geçmek istediğimi ve nedenlerini anlattım. Önce yer yok dedi. Biraz beledikten sonra tekrar sordum. Hiç değilse bir süreliğine geçeyim dedim.

O dönem temizlik şirketine bağlı olarak çalışanlar sırasıyla tatile çıkıyordu. Erol Sabancı'nın katında çalışan temizlik görevlisi bayan tatile gidince, onun yerine 2 hafta süreyle beni vereceklerini söylediler. Kabul ettim. Ve gündüz vardiyasında işe başladım. 2 haftalık süre bitince bu sefer gündüz vardiyasında tatile çıkan diğer bayanların yerine sırasıyla baktım. Son olarak Sakıp Sabancı'nın katında çalışan temizlikçi bayan tatile gitti. Onun yerine baktım.

Bu işe başlarken Sabancı'nın sekreteri Canan ... ve temizlik şirketinin yetkilisi, eğer bu işte başarılı olursam tatile giden bayanın yerine sürekli olarak bu katta çalışabileceğimi söylediler. Bir önceki temizlikçi bayandan memnun değillerdi. Yavaş hareket eden birisi olduğunu, işleri kavrayamadığını söylüyorlardı. 2 haftalık deneme süresi sonunda benim burada kalıcı olduğum söylendi, çalışmamdan memnun kalmışlardı.

Orada çalıştığım süre içinde sabah erkenden işe geliyor, kattaki iki ofisi kontrol ediyor, dağınıklık varsa topluyor, koridor lambalarını açıyor, çayı koyuyordum. Katta bir garsonla birlikte çalışıyorduk. Çoğu işi birlikte yapıyorduk. Sekreterlerin dışarı işlerine baktığımız, çek bozdurduğumuz, katlar arası evrak götürüp imzalattığımız ya da teslim ettiğimizde oluyordu.

09 OCAK 1996

Okulun başlamış olmasına rağmen işi bırakmamıştım. Dersleri arkadaşlarımdan aldığım notlarla takip etmeye çalışıyordum. 09 Ocak'96 günü sabah işe gittikten sonra işten çıkmak için izin istedim. Ben çıktıktan sonra Sabancı'nın İkiz Kulelerde bir olay yaşandı. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Ahmet Fazıl Özdemir Silahlı Propaganda Birliği tara-

findan, Sabancı Holdingin yönetim kurulu üyesi Özdemir Sabancı, Toyota-Sa Genel Müdürü Haluk Görgün ve Sakıp Sabancı'nın sekreteri Nilgün Hasefe ölümle cezalandırıldı.

DHKC; olayla ilgili şu açıklamada bulundu "...Hiç kimseyi ölümle cezalandırmak istemeyiz. Silahla politika yapmayı ve halkımızın sorunlarına çözüm aramayı tercih etmeyiz. Ama ne yazık ki ülkemizde ne sistemi değiştirmek, ne de hak aramak için hiçbir yol kalmamıştır. Faşizm herşeye egemen olmuş, emperyalistlerle işbirliği halinde halkın tüm özgürlüklerini hatta yaşama hakkını ortadan kaldırmıştır. Devlet, bizim oligarşi dediğimiz bir avuç sömürücü azınlığın çıkarlarına göre şekillenmiştir. İşte bu bir avuç mutlu azınlık olan Sabancıların, Koçların devletine son vermek için silaha sarılmaktan başka hiçbir yol kalmamıştır. Bugün devlet işbirlikçi tekellerin yönetiminde ordunun, polisin devleti haline gelmiştir. Halkımıza silah çeken, bomba ve kurşun yağdıran her türlü insanlık dışı davranışa başvuran devletin silahlı güçleri karşısında, hak aramak ülkesini ve halkını düşünmek hatta yaşamak ancak, silaha silahla karşı koymakla mümkündür..."

Yaşanan olayı ben televizyondan izleyerek öğrendim. Televizyonda eylemcilerden birisi olarak benim ismim açıklandığında çok şaşırım. Şaşırmaktanda öte ilk başta kavrayamadım. Kim olsa şaşırır. Şok halindeyken ne yapayım diye düşündüm. Neden benim ismim açıklanmıştı? Gidip hayır ben yapmadım desem neler olabilirdi? Aklımdan binbir türlü şey geçti. Bir sene önce yaşadığım gözaltı nedeniyle bir nevi fişlenmişim artık ve

DHKP-C sempatzanı olarak biliniyordum. Bunu saklamıyorum, evet DHKP-C'ye sempatim vardı. Düşüncelerini ve pratiklerini benimsiyordum. Olayda adı geçenler öyle sıradan isimler değildi. Sabancı ailesi Türkiye'nin sömürü tarihinde önemli bir yere sahipti. Holdingi ve onlarca fabrikası olan, binlerce işçi çalıştıran, tekeli-burjuvazinin önemli bir üyesi olan Sabancı Ailesiydi söz konusu olan.

Fehriye'nin cezaevi koşulları iyileşecek

CEZAİYE'NİN KOŞULLARI İYİLEŞECEK

NEDEN TESLİM OLMADIM?

Böyle bir isim sözkonusuyken devlet yetkilileri, olayın failini hızla bulmalıydılar. Yoksa efendilerine nasıl hesap vereceklerdi. Binada çalışan ve fişlenmiş bir ismi lanse etmek kolaylarına geldi. Araştırmadan, soruşturmadan olayın faili olarak her yerde ismim açıklandı, ailem rahatsız edildi.

Teslim olmam halinde adil bir şekilde yargılanıp, suçsuzluğumu ispat edebilmem için gerekli yasal ortamın hazır olacağını hiç sanmıyordum. Böyle düşünüyordum çünkü, Türkiye halklarının tarihinde öyle olaylar yaşandı ki, öyle olaylara tanık olduk ki...

Bunların en açık olanını ise 3 Kasım 1996 tarihinde bütün Türkiye Halkları olarak yaşadık ve gördük. Balıkesir'in Susurluk kazasında bir trafik kazası oldu. Bu trafik kazasında Mercedes marka bir arabadan iktidardaki bir partinin milletvekili, bir emniyet görevlisi ve polis tarafından aranan, hakkında 7 TİP'liyi öldürmekten dava açılmış bir ülkücü birlikte çıktı. Emniyet Görevlisi Hüseyin Kocadağ, Ülkücü Abdullah Çatlı bu kazada ölürken, milletve-

kili Sedat Bucak yaralı olarak kurtuldu.

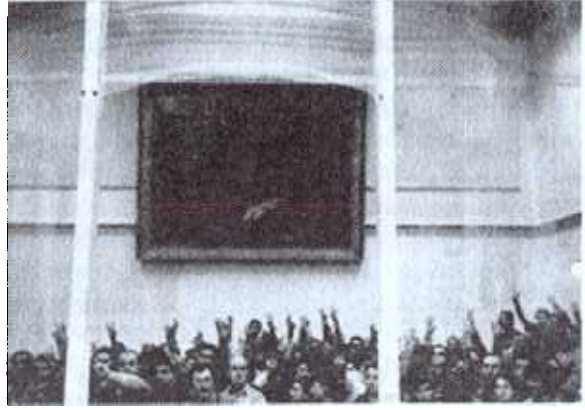
İktidar partileri bunun hesabını vermediler. Aksine dönemin iktidar ortağı partinin lideri Tansu Çiller, "Devlet adına kurşunu yiyende, kurşun atanda şerefli dir..." dedi. İki devlet yetkilisinin bir katille bir arada olmasının açıklanabilir hiçbir yanı yoktur. Devletin gerçek yüzü budur. Yasaları hiçe sayarak suçlularla, katillerle işbirliği halinde yasadışı işler yapmaktadır. 9. Cumhurbaşkanı Demirel bunu "Devlet, rutin dışına çıkabilir" diyerek dile getirmişti.

Bir başsavcı ile bir mafyacının ilişkileri yine başka bir kazada ortaya çıktı. İstanbul DGM Başsavcısı Melih Giray, Oktay Çakır isimli mafyacıyla birlikte seyahat etmişti. Başsavcı bunun açıklamasını yapamadı. Güvenilir birisidir, tanırım diye açıklamaya çalıştı ama kimseyi inandıramadı.

İşkenceci polisler serbest bırakılırken, işkence görenler tutuklanıyor. İşkenceci polisler yasalarla koruma altına alınıyor. Terörle Mücadele yasası sadece bunu yapmakla kalıyor. Bu yasanın 8. Maddesinde "Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan yazılı ve sözlü propaganda ile toplantı, gösteri ve yürüyüş yapılamaz. Yapanlar hakkında bir yıldan üç yıla kadar hapis ve yüzmilyon liradan üçyüzmilyon liraya kadar ağır para cezası hükmolunur. Bu suçun mükerreren işlenmesi halinde, verilecek cezalar paraya çevrilemez." denmektedir. Düzene muhalif olanların hareket alanı kısıtlanmak isteniyor. Böylelikle öğretmen isteyen ortaokul öğrencilerinin yaptığı protesto eylemi bu madde kapsamında değerlendirerek öğrenciler DGM'lerde yargılanmaktadır.

2 yada 3 kişinin biraraya gelerek yaptıkları protesto eylemleri 3 yıldan başlayan tutsaklıklarla cevabını bulmaktadır. Sus, konuşma, ne yapılırsa kabul et denmektedir. Bu yasalar geçerli iken, bir de Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratik bir ülke olduğu, hukuk devleti olduğu söylenir. Demokrasi, halkın kendini yönettiği bir yönetim sistemidir. Oysa Türkiye'de halkın kendini yönetmesine izin verilmez. Sesini çıkartan kesimler ise baskı ve işkencelerle sindirilmek istenir.

9 Ocak'tan sonra artık vur emri ile aranan birisiydim. Teslim olmam demek, işkence göreceğimi bile rek teslim olmak anlamına geliyordu. İşkence altında zorla ifade imzallattırıldığı ise bir gerçek. Manisa'da gözaltına alınan liseli öğrencilerin işkence gördüğünü Yargıtay bile kabul etti. İşkence altındaki öğrencileri aileleri ve dönemin CHP milletvekili Sabri Ergül biz-

zat gördü.

Ayrıca kendi iradesi ile, suçsuzluğunu ispat etmek için polise teslim olup ta idam cezaları alan insanları da görmüştük, duymuştuk. Bunlardan birisi Erol Özpolat'tır. 30 Ocak 1991 tarihinde Ankara'da halklar üzerinde terör estiren Hulusi Sayın isimli birisinin cezalandırılmasından sonra, eylemi yapanlardan birisi olarak Erol Özpolat lanse edildi. Ordunun komuta kademesindeki birisi öldürülmüştü, devlet büyük bir şok içindeydi. Derhal bu olayın failleri bulunmalıydı. Devletin, ordunun güçlü olduğu gösterilmeliydi. Yoksa halkın devlete olan güveni sarsılacağı gibi, eylemi yapan Devrimci Sol örgütü halklar nezdinde sempati duyulan bir örgüt olabilirdi. Bunun önüne geçilmeliydi. Ve bu telaş içinde Erol Özpolat'ın ismini açıkladılar, çünkü eylemi yapanları bulamadılar. Erol Özpolat, Ankara'da yaşayan, evine gidip gelen, Çözüm Dergisi çalışanı birisiydi. Suçsuz olduğunu, olayla ilgisi olmadığını ispatlamak amacıyla Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesine giderek, Başsavcı Nusret Demiral'a teslim oldu. Gözaltı süresince elektrik verilmesi, infaz etme girişimi gibi pek çok işkencelerden geçti. İşkencenin baskısı ile suçu kabul ettiğine dair bir ifade imzalatıldı. Sonrasında çıkartıldığı DGM'de bu ifade üzerinden tutuklandı ve devam eden mahkeme sonucunda idam cezası verildi. İdam dosyası hala mecliste bekletiliyor.

Bu örnek, Türkiye'deki hukuk sistemini göstermesi açısından güzel, bir o kadarda acı bir örnektir. Yapmadığını eylemler işkenceyle insanlara kabul ettirilmektedir.

Ben böyle bir ülkede yaşıyordum. Ve ülkemın gerekliliğini biliyordum. Benim neden teslim olmadığımı soranlar, öncelikle bu gerçekliği görmek durumundadır. Teslim olmadım. Bu koşullarda Türkiye'de daha fazla kalamazdım, bu nedenle ülke dışına çıktım.

BELÇİKA'DA GÖZALTI VE SİLAHLAR

26 Eylül 1999 tarihinde Belçika'nın Knokke şehrinde iki arkadaşım ile gözaltına alındık. Arabamızda bulunan silahlar nedeniyle çıkartıldığımız sorgu hakimliğinde tutuklanarak Brugge Hapishanesine konulduk.

İlk 3 gün tecritte tutulduktan sonra çıkartıldığımız ilk mahkemede tutukluluk halimizin devamına karar verildi. İlk mahkememiz hapishanede yapılmıştı. Güvenlik sorununu gerekçe göstererek hapishanede yaptılar. 3 günden sonra diğer tutsaklarla birlikte normal tutsaklık statüsündeydik artık.

TUTSAKLIK

Ben Fransızca ve Flamanca bilmediğim gibi Türkçe'den başka bir dil de bilmiyordum. Tabi hal böyle olunca yabancı bir ülkede, arkadaşlarımdan ayrı olarak hapislik zor geldi. İçeriye girerken, yanınızda hiç birşeyi alamıyorsunuz. Hepsini sizin adınıza kendi depolarına koyuyorlar. Çantamda varolan İngilizce-Türkçe sözlüğümü istemek için 2-3 kez rapor yazdırdım. 2 haftalık bir süre sonunda sözlüğümü alabildim. Sözlük yardımıyla ufak ufak derdimi anlatmaya başladım. Sonrasında bir tutsağın yardı-

mıyla İngilizce kurslarına gitmeye başladım.

Bu arada çalışmaya da başladım. Günde 8 saat çamaşırhane bölümünde çalışıyordum. Yine günde bir saat havalandırma süresi vardı. Benim dışımda Türkiyeli bir bayan daha vardı ama onunla ayrı bölümlerde kaldığımızdan dolayı görüşemiyorduk. Hapishanede bayanlar 5 ayrı bölümde kalıyordu. Bir bölüm çocuklu kadın tutuklular içindi. Yaklaşık olarak 100 tane bayan tutsak vardı.

Tutsaklığımızın ikinci ayına girerken hapishane müdürü tarafından çağrıldım. Tehlikeli olarak kabul edildiğim için tecritte konulduğumu söyledi. İlk başta ne demek istediğini tam anlamamıştım. Ama bu görüşmenin hemen sonrasında kaldığım bölümün değiştirilmesi, çalışma hakkımın elimden alınması nedeniyle durumu anladım. Tekrar müdürle konuşmak istediğimi söyledim. Neden tecrit edildiğimi sordum. Tehlikeli birisi olduğumu söyledi. Tutuklu bulunduğum bir ay boyunca değil de neden şimdi tehlikeli olduğumu sorduğumda cevap vermedi. "Ben onu bilmem, benim müdürüm böyle söyledi, tecritte kalacaksın" dedi. Telefon etme hakkım elimden alındığı için, müdürden avukatımı arayıp bilgi vermesini istedim. Müdür "Ben senin sekreterin değilim" cevabını verdi.

Kaldığım bölüm değişti, öncesinde Polonyalı bir bayanla aynı hücrede kalıyordum. Tecritle birlikte tek başıma kalmaya başladım. Çalışma, diğer bayanlarla birlikte havalandırmaya çıkma, kütüphaneye gitme, akşam saatlerinde bayan tutsaklarla birlikte ortak kullanılan mekana çıkma, mutfak kullanma, çeşitli sosyal faaliyetlere katılma haklarım tamamen elimden alındı.

Günlük faaliyetim; bir saatlik tek başına, özel bir alanda havalandırmaya çıkmaktı. Bunun dışında 23 saatim hücrede geçiyordu. Hiçbir sosyal yaşantım yoktu. Diğer tutsakları göremiyordum, yasaktı. Sadece ve sadece gardiyanları görebiliyordum. Avukat görüşüne gideceğim zaman kimsenin olmadığı yerlerden geçiriliyor, bir gardiyan nezaretinde görüşe götürülüyordum.

Tecrit edilmeden önce, birlikte tutuklandığım arkadaşlarımdan birisiyle haftada üç gün açık görüş yapabiliyorduk. Tecritle birlikte bu da ortadan kalktı.

Arkadaşlarımdan da tecritte olduğunu üçüncü mahkememizde öğrendim. Daha yargılanmamız bitmemişti, bir ceza almamıştık, suçlu olduğumuz ispatlanmamıştı ama tehlikeli olduğumuz iddia edilerek, tutuklu olmanın yanında ikinci bir kez daha cezalandırılıyorduk.

Öyle traji-komik olaylar yaşandı ki bu tecrit süresinde, hücre sisteminin sakatlıklarını ortaya koyuyordu. Tırnak makasım yoktu, çantamdaki tırnak makasımı vermediler. Satın almam gerekiyordu ama nasıl satın alınacağını öğreninceye kadar tecrit başlamıştı. Kimseye soramıyordum. Gardiyanların birisine sorduğumda ayda bir kez satın alma fırsatım olduğunu, zamanın daha gelmediğini söyledi. Onun yerine benim için müdüriyete bir rapor yazarak, tırnağımı kesmek istediğimde hapishanenin hastanesine gidip gidemeyeceğimi sordu. Bir hafta sonra buna cevap geldi, artık tırnağımı kesmek istersem hastaneye gidecektim.

Kantinden satın aldığım Hürriyet Gazetesi haftada iki gün geliyor, yada gelmiyordu. Diğer tutsaklar ailelerine telefon açabilirken ben tecritte olduğum için bu hakkım elimden alınmıştı. Mektuplarım bana verilmedi.

Tek başına hücredeydim. Bir saatlik gardiyan nezaretindeki havalandırma dışında dün-

ayla ilişkim yoktu. Gardiyanlar dışında kimseyi görmüyordum. Buna rağmen hücremi baştan sona arıyorlardı.

Tecritin başladığı gün arkadaşlarımdan birisi, tecritin kaldırılması için açlık grevine başlamıştı. Bunu bile 30 gün sonra mahkemede öğrendim. Ben ve diğer arkadaşım da açlık grevine başladık. Açlık grevine başladıktan 7 gün sonra tecrit kaldırıldı.

Tecritin bitmesiyle birlikte bütün haklarımızı kazanmıştık. Çalışmaya ve yabancı dil kursuna tekrar başladım.

Bu arada duruşmalarımızda devam ediyordu. Brugge mahkemesinin Sorgu Hakimi Buyse, sorgulamanın ve dava dosyasının gizli yürütüldüğünü söylüyordu. Sorgumuza gelen polisler de dosyanın gizliliğini ısrarla söylediler. Kimse bu dosyalara bakamazdı ve bu dosyadan kimseye bilgi verilemezdi. Fakat dava dosyamızdan bana ait olan bir fotoğraf Türkiye basınında çıktı. Bu fotoğraf bizim dosyamızın dışında başka hiçbir yerde yoktu. Sorgu Hakimine ve polise bunu sorduk. Mahkemede bunu protesto ettik ve araştırılması, açıklığa kavuşturulması, sorumluların bulunması için mahkemeye dilekçe verdik. Bize verilen sözler tutulmadığı gibi, bilgiler aşıktan MİT'e veriliyordu.

16 Şubat'ta Gent Hapishanesi'ne sevk sırasında, Belçika "Anti Terör Timi" tarafından gözlerim bağlanarak götürüldüm. Gözlerimin bağlanmasına ek olarak ellerim arkadan kelepçeli olarak, kurşun geçirmez Mercedes eskortlar ve eskortların güvenliğini alan bir helikopter aracılığıyla sevk edildim. Benim güvenliğim ve kendi güvenlikleri için böyle yaptıklarını söylediler. Bu olayda benim güvenliğimi düşündükleri yalanı çok komikti. Dünyanın neresinde bir insanın güvenliği onun gözleri bağlanarak gerçekleştiriliyor?

29 Şubat'ta Gent Mahkemesi'ne yine aynı şekilde "Anti Terör Timi" eşliğinde götürüldüm. Ek olarak, Özel Timciler mahkeme salonunda da ellerindeki makinalı tüfeklerle mevzilendiler. Amaç mahkeme heyeti üzerinde baskı oluşturmak, objektif karar vermelelerinin önüne geçmektir. Bundan da öte; Belçika kimseyi sahiplenmiyor, teröriste terörist gibi davranıyor diye göstererek kendi imajlarını korumaya çalışıyorlardı.

ÇALIŞTIĞIM İŞ DEĞİŞİYOR

Çamaşırhanede çalışırken üç ay sonra işimin değiştirildiği söylendi. Hapishanede bayanlar iki nedenle iş değiştirebiliyor: birincisi hakkında bir rapor varsa, ikincisi kendisi istemişse ve açık varsa. Benim için bunlar geçerli değildi. Çamaşırhaneye erkekler bölümünden de gelenler oluyordu. Kirli çamaşırlarını getirip bırakıyor, temizlerini alıyorlardı. Hapishane idaresi benim bu durumdan yararlanabileceğimi düşünerek ne olur olmaz diye işimi değiştirdiler. Yeni işime giderken günde dört defa x-ray cihazından geçiyordum. Kırtasiye işleri yapıyorduk. İşbaşına para veriyorlardı. Ne kadar iş yaparsan o kadar kazanıyordun. Şef gardiyan hakkımız olandan çalışıyordu. 5 yapmışsak 4 diye gösteriyor, aradaki farkı kendileri alıyordu. Ailesinden para gelmeyen tutsakları düşündüğümüzde bu paranın önemi daha da artıyor. Tutsakların emeklerini sömürüyorlardı. Günde 8 saatlik çalışmanın bedeli ile 3 hafta küt kanat geçiniliyordu. TV aylık olarak kiralanıyordu. Çoğu tutsağın parası yetmediğinden bir ay dolmadan televizyonları geri alınıyordu.

Hapishanedeki diğer Türkiyeli bayanda bu işte çalışıyordu. Artık hergün görüşebiliyorduk. Molalarda konuşuyor, arada bir birbirimize yardım ediyorduk. Şef gardiyan buna da engel olmak istedi. Diğer bayanı tehdit etti, benimle konuşmamasını, bana yardım etmemesini söyledi.

HAPİSHANEDEKİ DİĞER UYGULAMALAR

Her ne kadar dil olarak anlaşılamazsak ta havalandırmada en çok Çekoslovakyalı bir bayanla birlikte dolaşıyordum. 2 bluz ve 500 Frank para çaldığı için 2 sene ceza almıştı. Bir gün ona kulanmadığım bir masa saatini hediye ettim. Bunu ona verirken bölümdeki gardiyan gördü. Hemen ertesi gün bu Çekoslovakyalı bayanın hücreğini arayıp saate el koydular. Gerekçe ise bu saatin hapishanenin kantininde satılmıyor olmasıydı. Oysa başka hapishanelerden bir sürü eşya getirmiş olan pek çok tutsak vardı.

Hapishanede her bölümün kendi şef gardiyanı oluyor. Günde iki gardiyan değişiyor. Tutsakları sürekli gözetliyorlar. Onlarla ilgili bir günlük tutuyorlar ve birlikte dolaştığı insanlardan, yediği yemeğe kadar her ayrıntıyı yazıyorlar.

Bir defa duş alırken, gardiyan gelerek 15 dakikalık zamanım dolduğunu hemen çıkmam gerektiğini söyledi. Tekrarlarsam hakkımda rapor yazacaktı. Rapor ise tahliyenin önünde bir engeldi.

Bizi robotlaştırmak için herşeyi kurala bağlamışlardı. Yatarken kafanı koyacağın yönünde belirliyorlardı. Geceleri saat başı mazgaldan tutsakları kontrol ediyorlar. Mazgaldan baktıklarında eğer tutsağın kafasını görmezlerse cama vurarak, ışığı yakarak tutsağı uyandırıyorlar.

Diğer tutsakların hücreğine girmek, mazgal camını açmak yasak. Bunlar yapıldığı takdirde hemen rapor yazılıyor ve cezalandırılıyorsun. Telefon süresi 10 dakika. Bu süre bitince kapatmak zorundasın, yoksa gardiyan müdahale ediyor.

Diğer bayan tutsaklar kendi ayakkabılarını içeriye alabiliyorken bana vermiyorlardı. Müdüre nedenini sorduğumda; "Buranın müdürü benim, istediğim kararı veririm" dedi. Tam bir keyfilik hakimdi.

Aynı hapishanede, erkekler bölümünde kalan arkadaşlarım yayın alabilirken, bana yasaktı.

DAVANIN SİYASİ VE TEKNİK BOYUTU

Tutuklandığım ilk dönem gerçek ismim açığa çıkmamıştı. Gözaltına alındığımda üzerimde olan kimlik adıyla biliniyordum. Bir süre sonra gerçek kimliğimin bulunduğu bana ve basına açıklandı. Gerçek kimliğimin ortaya çıkmasıyla birlikte, Türkiye beni Belçika'dan alabilmek için iade talebinde bulundu. Bununla ilgili dosyayı hazırlayıp Belçika Adalet Bakanlığı'na gönderdi. Dosyanın haricinde beni sorgulamaları için Türkiye'den bir heyet göndermeyi talep etti. Sorgu Timi'nde; Atilla Çınar, Derviş Kara, Sinan Solmaz ve Erdal Gökçe isimli işkencelerden, gözaltında kayıplardan, katliamlardan, cinayetlerden sorumlu dört kişi vardı. "Siz sorgulayamazsınız, sizin yerinize biz işkence yapalım, sorgusunu almayı biliriz" diyordu Türkiye. Gözdağı veriyordu. Olmadı, gelemediler.

Türkiye'nin iade talebi ile ilgili ilk duruşma 17 Şubat'ta Gent Yüksek Mahkemesi Heyetinin Gent Hapishanesi'ne gelmesi ile yapıldı. Çok hızlı bir duruşma yaşandı ve Türkiye'nin iade talebiyle ilgili hazırladığı dosyanın yasal olduğu sonucuna varıldı. Mahkeme, Türkiye'deki davamın görüldüğü DGM'lerin askeri bir mahkeme olduğu ve Avrupa'da bu mahkemelerin tanınmadığı konusundaki savunmamızı, bizi ilgilendirmez diyerek cevapladı. Mahkemenin kararına itiraz ettik.

İtirazımız, 4 Nisan 2000'de Yargıtay'da görüldü. "Biz karar veremeyiz, sonuçta bu ka-

rar siyasi iktidar tarafından verilecektir, Hükümet karar vermeli..." diyerek, topu hükümete attılar. Yargıtay karar veremiyordu. Bu ne demekti; karar verme yetkisi vardı ve bu yetkisini kullanmıyordu. Baskı altındaydı, Türkiye'ye karşı kendi hukuklarını uygulamak zor geliyordu.

11 Mayıs'ta Gent Yüksek Mahkemesi'nde iadeyle ilgili bir duruşma daha görüldü. Bu duruşmanın önemli yanı, Hükümetin vereceği resmi karardan önceki son yasal basamak olması idi. Savcı, daha önceki tavrını değiştirerek, iade edilmemem yönünde görüş bildirdi. Savcı gerekçe olarak da "Türkiye'de işkencenin olmasını, hapisanede can güvenliğimin olmayacağını, yargılandığım 146/1 maddesinin siyasi bir madde olduğu, yargılandığım DGM'nin Avrupa tarafından tanınmayan 'Olağanüstü bir mahkeme' olması, Sabancı eyleminin Avrupa anti-terör yasasına göre terör eylemi kapsamında olmamasını gösteriyordu. Aslında bu gerekçelerin kendisi tüm mahkeme sürecinin özünü itiraf etmek anlamına da geliyordu. Evet bu mahkeme siyasi bir mahkemedir, yargılama siyasi bir yargılamadır. Savcının gerekçeleri bunun teslim edilmesidir. Ancak aynı Başsavcının bizi mahkum etmek için her türlü yöntemi mübah görmesi, Türkiye'nin ve özellikle de kendi polis örgütlerinin baskıları karşısında adeta bir kukla haline gelmesi de Belçika'nın adalet mekanizmasının kendi iç çelişkilerini gösteriyordu. Gent Yüksek Mahkemesi tavsiye kararını 15 günlük süre sonunda, gizli olarak hükümete bildirecekti.

22 Mayıs'ta Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek komiserliği'nden bir heyet beni ziyaret etti. İade konusundaki tavsiyelerinin Belçika Hükümeti tarafından istendiğini, kısa sürede bir karar alıp, hükümete ileteceklerini söylediler. Belçika Mülteciler Genel Komiserliği'nin sorduğu soruların benzerini onlar da sordu. Sorularından bir tanesini 3 kez tekrarladılar; Türkiye'de bir mucize olsa, herşey değişse, adil yargılanma sağlansa gider misin? Sorularına hayır cevabını verdim. Türkiye'de mucize olması olası değildi çünkü. Onların mucize diye adlandırdığı şey bizim için ancak halkın iktidarının kurulması demek olabildi. O zaman da zaten böylesi bir dava olmayacak.

Gent Yüksek Mahkemesi'nin, BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin, Belçika Mülteciler Genel Komiserliği'nin tavsiye kararları sonucunda nihayet Belçika Hükümeti 26 Mayıs'ta, beni Türkiye'ye iade etmeyeceklerine dair karar verdi. İade etmeme kararının gerekçeleri şöyleydi:

- Türkiye'deki davada idamla yargılanmam
- 146/1 maddesinden siyasi nedenle yargılanıyor olmam
- Davanın görüldüğü Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin askeri bir mahkeme olması
- Sabancı eyleminin Avrupa Anti-Terör yasası kapsamı dışında kalması,
- İşkence görme ve katliam riski nedeniyle can güvenliğimin olmaması.

Sabancıların Devleti, bu kararı sindiremedi. Nasıl

[illegible]

olurdu? Krizlere girdiler, uyku uyuyamadılar, yemediler içmediler ve yeni planlar yapmaya başladılar. 29 Mayıs'ta Belçika İçişleri ve Adalet Bakanlıklarının tahliye olabileceğime dair karar verdikleri gün, Brüksel'de Sabancıların avukatı Fernand Schmitz bir açıklama yaparak; "Fehriye serbest bırakılsa bile adım adım takip edeceğiz, peşindeyiz" dedi. Belçika tehdit ediliyordu. Sen bırakırsan bırak, biz başka şekilde almasını biliriz diyorlardı. Sabancıların canı sıkılmıştı, bu kuyruk acısıyla, açıktan tehdit etmekten kaçınmadılar. Belçika bu tehditlere tahliye yönündeki kararı değiştirerek cevap verdi. Belçika boyun eğiyordu.

Tahliye edileceğim gün arkadaşlarım beni almak için hapisane kapısının önüne gelmişlerdi. Bütün gün beklediler. Arkadaşlarımla pencereden konuşabiliyorduk. O gün ben yine işe gittim, tahliye olacağım diye tutsakların bir kısmıyla vedalaşım. Akşam saatlerinde müdür beni çağırarak, tahliye olamayacağımı, verilen ilk kararın değiştiğini söylediğinde büyük bir öfke duydum. O kadar saçma bir neden ileri sürülüyordu ki, kargalar bile gülerdi.

Egemenler yaptıkları karşısında hiç bir gerekçe sunmazken bazende sırf bir neden göstermek için çok anlamsız şeyler söyleyebiliyorlar. ABD'nin Irak'a son saldırısında, "Kitle imha silahları vardı, kimseye zarar vermeden etkisizleştirmek için saldırdık" açıklaması da bu türden bir açıklamadır.

İçişleri Bakanlığı'nın hukuki olmayan bu kararına itiraz ettik. Türkiye'deki adalet sisteminde taş çıkartacak bir keyfiyet uygulandı. Canım öyle istiyor diyordu Belçika. İtiraz duruşmalarının, itirazın reddine itiraz duruşmalarının ardı arkası kesilmedi.

Fetihye için karar bir ay sonra

Bir ay sonra, 8 Haziran'da Brugge Mahkemesi'nde yapılan duruşmada, tehlikeli birisi olduğum ileri sürülerek tutukluğumun devamına karar verildi. İTİRAZ ET-TİK!

Ben tehlikeli birisiydim. Çünkü faşizme karşı mücadele ediyordum, bir devrimciydim. Çünkü yalandığımızda yanımızda silah bulunmuştu!

03-Haziran-2001 Türkiye

çıkıyordu, ortam çok sıcaktı. Ortamın biraz soğumasını beklemek gerekiyordu!

c- Beraberimizde ele geçen eşyalar arasında, "Atom Bombası" planı bulunmuştu!

d- Ben serbest bırakılır, iltica da alırsam, Belçika'ya aranan başka Türkiyeliler de gelebilirdi!

e- Can güvenliğim yoktu. Tahliye olunca kalacağım yere MİT operasyon düzenleyebilirdi. Olası durumda güvenliğimi alamazlardı!

f- Karar verme yetkisi asıl olarak İçişleri Bakanlığındaydı ve bakanlığa rağmen bir karar veremezlerdi!

Gent'teki bu duruşmada, Hakim De GRAAF tarafından, destek vermek amacıyla mahkeme salonu önünde bekleyen arkadaşlarımın, mahkemeyi tehdit ettiği söylendi. Ve bu, yazılı karara da eklendi.

Polis ise bana, "Arkadaşlarının arasında, bizim de arkadaşlarının da tanımadığı bazı insanlar var, onların gitmesini bekliyoruz, seni sonra çıkartacağız" dedi. Kafa bulandırmaya çalışıyorlardı. Benim güvenliğimi düşündüklerini gösteriyorlardı akılları sıra.

SERBEST BIRAKILMAM TALEPLİ İLK AÇLIK GREVİM

Yasadışı bir şekilde tutukluğumun devam ettirilmesini, hükümetin keyfililiğini protesto etmek amacıyla 15 Haziran'da, Açlık Grevi'ne başladım. Gent'te yapılan bu mahkeme günü açlık grevinin 8. Günü idi. Hakim, açlık grevini bırakmamı, yemek yememi öğütledi. Neden Açlık Grevi yaptığımı sordu. Onlara göre yaşananlar çok normaldi, protesto etmemin haklı bir gerekçesi yoktu. Özgürlük hakkım gaspedilmişti. Buna sessiz kalamazdım.

Açlık grevinde sıcak su, şeker ve su alıyordum. Sıcak su sabah ve akşam olmak üzere günde iki kez veriliyordu. Bir termosum vardı. Daha öncede tecrite karşı açlık grevi yaparken öğlen vakti de sıcak su alabiliyordum. Ama bu kez idare öğlen bana sıcak su vermeyeceklerini, bana yardım etmek istediklerini söylediler. Sıcak su vermeyerek, yemek yememi sağlamaya çalışıyorlardı. Bir gardiyan gelerek; bütün pis işlerini bana yaptırıyorlar, özür dilerim ama sana kötü bir haberim var" diyerek söyledi bana bunu. Yemeği bü-

tün tutsaklar birlikte yiyordu. Yemek masasında bende oturdum, ama yemiyordum. Doğal olarak tutsakların da ilgisini çekiyordu bu. Çoğu, bir şey başaramazsın, burası Belçika, kendine zarar veriyorsun dedi. Gardiyanlar genellikle bir şey demiyordu.

Açlık Grevi devam ederken, İşçileri Bakanlığı ile de görüşmelerimiz başladı. Serbest bırakılmam durumunda, kendi güvenliğimi kendimin sağlayacağına, Belçika'dan herhangi bir özel koruma talep etmeyeceğime, belirlenen adreste kalacağıma dair bir belge imzladım ve İşçileri Bakanlığı'na verdik. Bu belgeden sonra kısa süre içinde bir karar alacaklarını söylediler. Sürecin olumlu bir tarafa yönelmesiyle 15 Haziran'da başladığım Açlık Grevi eylemine, 29 Haziran tarihinde, 15. günü bitirdim.

Fehriye'ye Özgürlük Komitesi

İKİNCİ AÇLIK GREVİ

11 Temmuz'daki mahkemede yine serbest bırakılmadım. Bundan iki gün sonra; yasadışı, keyfi tutukluluk halini protesto etmek ve derhal serbest bırakılmam talebiyle 14 temmuz'da yeniden açlık grevine başladım. Açlık Grevine başlarken, müdüre hitaben bir mektup yazdım ve talebimi söyledim. Açlık grevine başladığımı, serbest bırakılıncaya kadar açlık grevini bırakmayacağımı yazdım. Müdür beni çağırdı ve mektubu aldığını söyledi. Başka hiç birşey söylemedi. AG'ye başlarken hücredeki bütün yiyecekleri başka bir tutsağa verdim.

AG döneminde kaldığım bölümde benimle ilgili bir liste tutuldu. Bu listede günlük olarak, içtiğim şeyler yazılıyordu. Bazı gardiyanlar listeye yazmak için, her sabah ne içeceğimi soruyorlardı. İlk 2 gün yemek masasına çıkmadım. Şef gardiyanlardan birisi üçüncü gün hücreme gelerek yemek saatinde masaya oturmamı, bunun kural olduğunu söyledi. Bayan tutsaklar bu uygulama karşısında idarenin tavrına tepki gösterdiler. Bunun böyle olmaması gerektiğini söylediler bana. Sürekli durumu soruyorlardı, birşeye ihtiyacın var mı diyorlardı. Bütün bayan tutsaklar açlık grevinde olduğumu öğrenmişti. Gücümü dikkatli kullanmak için havalandırmaya çıkmıyordum. Bayanlar genelde mazgaldan bakıp yardımcı olmaya çalışıyorlardı.

Özgürlük bir insanın en doğal, en temel haklarından birisidir. Hapishaneler, topluma zarar veren insanların, eğitilmesi, topluma yeniden kazandırılması için tutuldukları yerlerdir. Birisini hapishaneye koymak için ortada bir suç olmalıdır. Fakat benim durumuma bakıldığında böyle bir şey yoktu. Suç işlememiştim, aldığım bir ceza yoktu, yasal bir işleyiş yoktu. İçeride kalsın, bir neden buluruz, birşey uydururuz mantığıyla hareket edildi. Buna karşı sesiz kalamazdım. Yasal olarak alamadığım hakkımı, bedenimi açlığa yatırarak alacaktım.

Gardiyanlardan birisi bana açlık grevini boşuna yaptığımı söyledi. Ona davamın bütün gelişimini anlattıktan sonra hakkımdaki düşüncesini sordum. "Senin bu ülkeden gitmeni istiyorum" dedi. Böyle bir soru beklemediği için aklından geçeni hemen söylemişti. Ona kızmadım, "Belki haklı olabilirsin ama bu benim hapishanede kalmam için geçerli bir nedenden değil" dedim.

MAHKEMELERE VE İTİRAZLARA DEVAM EDİYORUZ

10 Temmuz tarihinde İçişleri Bakanlığı; Belçika'nın ulusal güvenliği ve kamu düzeni açısından tehlike teşkil ettiğimi, bu nedenle Belçika'yı terketmem gerektiği ve üçüncü bir ülkeye gönderileceğim yönünde bir karar verdi. Gönderileceğim üçüncü ülke, beni Türkiye'ye iade etmeyeceğine dair garanti vermeliydi. Bu ülkeyi Belçika benim için arayacaktı. Onlar arayana kadar benim nerede kalacağım konusu ise yine bilinçli olarak muğlak bırakıldı. Böylelikle hapishanede tutulmama da zemin hazırlandı. Buna itiraz ettik.

20 Temmuz'da Gent Yüksek Mahkemesi'nde tekrar itirazımız görüldü. Artık mahkemelerden olumlu bir sonuç çıkmasını beklemiyorduk. İtiraz etmemizin nedeni, bir mahkemeden tahliye kararının çıkacağı değil, daha çok davamızın peşini bırakmamaktı. Bütün yasal haklarımızı sonunu kadar kullandık. Her mahkeme öncesinde avukatların dava dosyasına bakma hakkı var. Dosyalara bakılırken Yabancılar Dairesinin; serbest kalabilir, serbest bırakılması yabancılar yasasına engel değildir içerikli karar beglesi görüldü. Bu belge bilinçli olarak bizden saklandı. Tesadüfen gördük.

24 Temmuz'da, "Belçika'yı terk ve üçüncü bir ülkeye gönderilme" kararına yaptığımız itirazın duruşması Danıştay'da görüldü. Savcı, üçüncü bir ülkeye gönderilmem gerektiği yönünde düşüncesini beyan etti. Danıştay, kararını iki-üç gün içinde vereceğini söyledi. Ertesi gün, yani 25 Temmuz'da Danıştay karar verdi. Kararda, Belçika'nın 29 Mayıs'ta verdiği tahliye kararını 31 Mayıs'ta değiştirmesinin yasal olmadığını belirterek, bu hareketi eleştiriyordu. Hükümetin, üçüncü bir ülkeye gönderilmem için öne sürdüğü, Belçika'nın ulusal güvenliğini ve kamu düzenini tehdit ettiğim, tehlikeli olduğum gerekçelerini Danıştay yetersiz buldu ve Bakanlığın aldığı kararın bozulmasını istedi. Bu karar bizim hukuki bir zaferimiz oldu. Danıştay, hükümetin kararına karşı çıkıyordu.

Danıştay'ın kararıyla birlikte hapishanede tutulmam için öne sürülen bütün nedenler kalkmış oldu. Belçika'da yargılandığımız davadan şartlı tahliye edildik. "Türkiye'ye iade edilmeyecek" kararı alındı. Son olarak da Danıştay, üçüncü bir ülkeye gönderilme kararının gerekçelerini yetersiz buldu. Hal böyle olunca önümüzdeki duruşmada çıkma ihtimalimin kuvvetli olduğu görülmüyordu. Mahkeme tahliye etmezse, kendilerini teşhir etmiş olacaktı.

Duruşma 11 Ağustos'ta yapılacaktı. Bir hafta öncesinden, duruşmanın Brugge Hapishanesi'nde yapılacağını öğrendik. Yine güvenlik gerekçesini öne sürdüler; fakat bu sefer benim değil mahkeme heyetinin güvenliğiydi sözkonusu olan. Tehdit edilmişlerdi. Jandarma, tehdidin DHKP-C'den gelmediğini belirtti. Tehdit edenler başkalarıydı. DHKP-C tehdit etmediyse şayet (ki etmedi, etmez de); geriye tehdit edebilecek kim kalıyordu: SABCANCILARIN UŞAĞI TÜRKİYE DEVLETİ. Jandarma bunu açıklamaktan bile korktu. Çünkü tehditlere boyun eğiyorlardı. Telaşlıydılar. Türkiye üzerinde çıkar hesapları vardı. Türkiye; Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya için düşünülen sömürü politikaları açısından

önemli bir merkezdi. Türkiye'yi kızdırırsa ellerinden kaçıracaklarından korkuyorlardı. Yoksa, aynı Belçika'nın da içinde bulunduğu Avrupa Birliği, Türkiye'yi eleştiriyor, yerden yerlere vuruyor. Polisiniz işkence yapıyor, halkınıza demokratik haklarını vermiyorsunuz, enflasyon çok yüksek, kaşınız, gözünüz kara... diyerek Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne girecek düzeye(!) getirmek istiyorlardı. Demokrasinin olmadığını böylelikle itiraf ettikleri Türkiye'ye bu sefer, faşizme karşı haklı ve meşru mücadele yürüten bir devrimciyi veremedikleri için üzüntü duyuyorlardı. Belçika için vicdan, adalet, alınıp satılabilir kavramlar durumuna geldi adeta.

11 Ağustos'taki mahkemenin kararı çocukları güldürecek cinstendi. Dava dosyasını inceleme gereği bile duymadılar. Savcının iddiası üzerine; ayda bir yapılması gereken duruşma için bir gün erken başvuru yapıldığı ileri sürülerek, usulsüzlük olduğu gerekçesiyle davayı bir sonraki aya erteledi.

Mahkeme hakimi savcının iddiasını duyar duymaz, bizi bile dinlemek istemeden, o zaman bu duruşma burada biter dedi. Avukatların ısrarı üzerine onları da dinledi ama savcıyla birlikte önceden kararı vermişlerdi aslında.

Bundan bir önceki duruşmanın yapılması için avukatlarım 6 Temmuz'da başvuruda bulundular. Bu son duruşma için ise 7 Ağustos'ta başvuruda bulunuldu. 6 Temmuz-7 Ağustos arasında 31 gün var. Hakimın kararına göre 6 Ağustos, Pazar gününe denk geldiği ve bütün resmi kurumlar kapalı olduğu için, başvuru 7 değil 8 Ağustos'ta yapılmalıymış.

Öfkeliydim, çünkü benim üzerimden siyasi oyunlar oynanmak isteniyordu. Öfkeliydim, çünkü 4,5 aydır nedensiz, kanunsuz-kuralsız bir şekilde tutsak ediliyordum. Öfkeliydim, çünkü hakimler duymuyor, görmüyor, konuşmuyordu. "MAHKEME DUVARI GİBİ" ifadesi Belçika Mahkemelerinde gerçekliğini buluyordu. Açlık Grevi Direnişim bir kez daha gerekliliğini kanıtlamış oluyordu.

BAKANLIKLA GÖRÜŞMELER

Bu mahkemeden sonra İçişleri Bakanlığı ile yaptığımız görüşmeler sonucu şu noktaya vardık:

- Tahliye olduktan sonra, Belçika'da dolaylı-dolaysız herhangi bir siyasi faaliyette bulunmayacaktım.
- Tahliye olduktan sonra, kendi can güvenliğimden kendim sorumlu olacaktım.
- Açlık Grevinin devam etmesinden kaynaklı, tahliye olunca bitireceğim dediğim açlık grevi sonrası gerekli tedaviyi kabul edecektim.
- Belçika Devleti'nden özel bir koruma talep etmeyecektim.
- Kendi vereceğim bir adreste kalacaktım. Bakanlık, bu adresi gizli tutacak, basına açıklamayacaktı.

16 Ağustos 2000 tarihinde, tutukluluğumun 11. ayında ve Açlık Grevi'nin 34. Gününde İçişleri Bakanlığı'ndan bir karar aldım. Bu karara göre; Hapishaneden çıkacak ve daha önce Bakanlığa verdiğim adreste kalacaktım. Belçika'nın ulusal güvenliği ve kamu düzeni açısından tehlikeli olma durumumun devam ettiği de ek olarak belirtiliyordu. Kalacağım adresin gizli tutulacağı, açıklanmayacağı Bakanlıkla aramızda konuşulmuş ve kabul edilmişti. Bakanlığa verdiğimiz ilk adres, kararın verilmesinden hemen sonra Bakanlık tarafından, Belçika'nın ulusal basın ajansına açıklandı.

BAKANLIK NE YAPMAK İSTEDİ? GİZLİ TUTULACAĞI SÖYLENEN ADRES HANGİ MANTIKLA BASIN AJANSINA AÇIKLANIYORDU? Buna anlam vermek mümkün değil. Bu durum üzerine hemen ikinci bir adres verdik. Adresin basına verilmesi konusunda, bakanlığa görevi hatırlatıldı. İkinci adresin ayarlanmasından sonra, gece saat 22:00'de "Güvenlik Konvoyu" eşliğinde hapishaneden çıkarak kalacağım adrese gittim. Hapishaneden çıkarken, beni kalacağım yere götürecek olan "Anti Terör Timi" elimi kelepçelemek istedi. Nedenini sorduğumda, mahkeme kararı olduğunu söyledi. Kabul etmediğimi, serbest bırakılan birisinin ellerinin kelepçelenmesinin anlaşılır olmadığını, avukatımı istediğimi söyledim. Avukatımın gelmesiyle birlikte bu defa söylemlerini değiştirerek, işleyişlerinin böyle olduğunu söylediler. Ne işleyişi? Tahliye olan birisi eli kelepçelenerek mi kapının önüne konuyor? Kelepçesiz bir şekilde, doktorum ve avukatımla araca bindik.

Hapishane'den çıkmamda Açlık Grevi'nin ve kamuoyu baskısının etkisi olmuştur. Yoksa Bakanlığın, beni serbest bırakma gibi bir düşüncesi yoktu. Bir lütufta bulunurcasına, insani sebepleri gözeterek serbest bıraktık dediler. Bunun gerçekle ilgisi yoktur. Kimse özgürlük hakkımı lütfetmedi, biz aldık.

İKİNCİ ADRES VE 'ATV'NİN BASKINI!

Kalacağım adrese gider gitmez, jandarma benimle; "Ön kapıdan ya da arka kapıdan çıkarsan seni tekrar tutuklarız" şeklinde bilgilendirmekten çok tehdit eder şekilde konuştu. Kapının önünde sürekli olarak jandarmanın sivil şekilde bekleyeceğini bildirdi. Bakanlığın verdiği kararda, tutulacağım adresteki statüm belirtilmiyordu. Gözetim altında olacaktım fakat; fiili durum gözetimden çok ev hapsi niteliğindeydi. Eve girip çıkanlar kontrol ediliyor, kimlik soruluyor, arabaları aranıyordu. Benim güvenliğimi sağlamaya yönelik bir önlemden çok, ben kaçmayayım diye denetim alıyorlardı. Evin sahipleri bile kimlik aramasına tabi tutuldu. Bu konuda kendilerine öneri bile sunduk! Hani olurda akıllarına gelmemiştir diye, liste tutun, bir sorduğunuza tekrar sormazsınız dedik. Fotoğraflı bir liste olması gerektiğini söylediler.

AÇLIK GREVİNİ BİTİRDİM VE TEKRAR BAŞLADIM

Serbest bırakılmam talebiyle başladığım Açlık Grevi eylemini kalacağım eve gittiğimde bitirdim. Bir doktor gelerek açlık grevi sonrası tedavimle ilgilenmeye başladı. Açlık grevine tekrar başlayıncaya kadar tarhana çorbası,

bir muz, iki üç dilim tavuk salamı ve bir patates yedim. 10 kilo vermiştim.

Ertesi gün yani 17 Ağustos'ta öğleden sonra evin kapısı çalındı, kapıyı yumrukladılar. Dışarı bakan ev sahipleri, kamerayı gördüler. Güvenlik almak için kapının önünde bekleyen jandarma, ne hikmetse basın geldiğinde orada değildi. 15 dakika boyunca jandarmasının basına müdahale etmesini bekledik. Güvenliğimizi sağlayamıyorlarsa, biz kendimiz yapabiliriz. Basın mensubu olduklarını iddia eden, iki kişiye müdahale edildi ve kameralarındaki film kasedine el konuldu. Jandarmaya, neden müdahale etmedikleri sorulduğunda, bizim buna yetkimiz yok dediler.

Adresi bilen iki taraf vardı. İçişleri Bakanlığı ve biz. Biz kimseye açıklamadık. Güvenlik önlemlerine dikkat ettik. Biz kendimizden eminiz, geriye diğer taraf kalıyordu. İçişleri Bakanlığı sözünde durmadı. MİT'e kolaylık sağlanıyordu. İçişleri Bakanlığı bizim içimizden birisinin adresi verdiğini iddia etti. Eğer varsa böyle bir şey ismini açıklayın hem biz soralım bu kişiye hem de siz dedik; cevap veremediler.

Adresin ortaya çıkmasıyla birlikte Türkiye basınında Türkiye'nin beni Belçika'dan almak için operasyon hazırlığında olduğu haberleri çıktı. Basında hergün farklı haberler çıkıyordu. Belçika üçüncü bir ülkeye gönderirse oradan da alacaklarını; Apo'yu nasıl Kenya'dan getirdilerse, beni de öyle getireceklerini söylediler. Belçika'ya açıkça, senin ülkene gelip, senin güvenliğin altındaki bir insanı alıp götürürebiliriz, sen de hiçbir şey diyemezsin dediler. Türkiye fütursuzdu.

Adresim açığa çıkmış, güvenliğim riske girmişti. Yeni bir adrese geçsem, oranın da açığa çıkmayacağı kesin değildi. Bir gün içinde iki adres -de açığa çıkmıştı. Sorumlusu kimdi? Sorumlular bulunmadan bu sorun çözülmecekti. Ayrıca benim için alındığı öne sürülen güvenlik önlemleri giderek bize yönelik baskıya dönüştü. Jandarmalar, zırhlı araçlarla gelerek arabaları aramaya başladı. Evin önünde sürekli duran jandarmalar çevrenin ilgisini çekerek, zaten evin deşifre olmasını sağlıyordu.

Can güvenliği riskinin ortaya çıkması, bakanlığın sözünü tutmaması, ev hapsi koşullarının çok ağır olduğu, biraz daha serbest hale getirilmesi neden ve talepleriyle 16 Ağustos'ta bıraktığım Açlık Grevine, 17 Ağustos'ta, aradan bir gün bile geçmeden devam etme kararı aldım.

Hapishane'den çıktuktan sonra da, Açlık Grevi devam ederken, sağlık kontrolü için hergün doktor geliyor ve sağlık durumum hakkında rapor yazıyordu. Bu raporları bakanlığa da iletiyor, ayrıca basına açıklıyordu. İçişleri Bakanlığı Açlık Grevi'ne devam ettiğime inanmadı. Önce polislerle birlikte bir doktor gönderdi. Benim doktoruma danışmadan böyle bir şey yapmışlardı. Ben de doktorun muayenesini kabul etmediğimi söyledim. Onlara bir şey ispatlamak zorunda hissetmedim kendimi.

Bunun üzerine doktoruma sorarak, önceden izin alarak tekrar muayeneye geldiler. Bakanlığın doktoru da beni muayene etti. Doktor, raporun da açlık grevinde olduğumu ve açlık grevimin ölümcül bir noktaya gelip dayanmış olduğunu açıkladı. Doğal olarak Açlık Grevi yaptığuma inandı.

Bakanlık, Açlık Grevine tekrar başlamam üzerine; Serbest bırakılırsam Açlık Grevini bitireceğimi söylediğimi, serbest bırakıldığımı ve bu nedenle eylemi bırakmam gerektiğini, bırakmazsam tekrar hapishaneye götürüleceğimi söyleyerek beni tehdit etti. Unuttuğu bir şey vardı; Hapishaneye tekrar götürülseydim, Açlık Grevini bırakmayacaktım.

Covalliers'in evinin önündeki protesto gösterisi

Bakanlıkla görüşmelerimiz devam etti ve;

- Üçüncü bir adrese nakledilmem,
- Nakil sırasındaki güvenlik önlemlerinin karşılıklı olarak birlikte konuşulup karar verilmesi, nakil sırasında güvenlik içinde kendi arkadaşlarımla olma,
- Kalacağım evin çevresindeki güvenlik önlemlerinin azaltılıp, görünmez hale getirilmesi

- Kendimi ifade etme serbestliğimin tanınması,
- Türkiye'nin beni Belçika'dan veya Belçika'nın göndereceği üçüncü ülkeden "Gizli Operasyon" ile alacağı haberlerinin doğruluk payının Türkiye'ye sorularak araştırılıp gerekli diplomatik girişimlerin yapılması ve sonucunun bize iletilmesi konularında anlaşmaya varıldı.

Bunun üzerine, yeni bir adrese geçtim. Yeni adrese geçince İçişleri Bakanlığı'nın verdiği sözlerde durup durmayacağından emin olmak amacıyla Açlık Grevini hemen bitirmedim. Güvenlik önlemlerinden emin olduktan sonra, kamuoyunun da davayı sahiplenmesi sonucu Açlık Grevine 28 Ağustos'ta 45. günden sonra ara verdim. Ara verdim diyorum çünkü; davada artık hukuki süreç bitti. Can güvenliğim ve özgürlüğüm için, gerektiğinde bedenimi tekrar kullanacağım.

AMBARGO

Türkiye Oligarşisi, hapishaneden çıkartılmama hazmedemeyerek, sözde ambargo uygulayarak Belçika ekonomisini tehdit etmeyi denedi! Üç önemsiz kurum ambargo uyguladığını beyan etti. Belçika bunları kaale bile almadı. Hatta; önemsiz bir harekettir, Türkiye ile çok fazla ekonomik ilişkimiz yoktur dediler. Belçika ile en fazla ortaklıkları olan Sabancı ise bu ambargoya katılma cesaretini gösteremedi. Arkasında Sabancının olduğu bu ambargo demagojisine tavrımız, "Sıkıysa Sabancı kendisi ambargo yapsın" şeklindeydi. Bu demagoji aynı zamanda Sabancı gibilerin ekonomik çıkarlarının her türlü onurdan daha önemli olduğunu da ibretle gözler önüne seriyordu. Türkiye ambargo tehdidini bile eline yüzüne bulaştırdı.

ÜÇÜNCÜ ÜLKE TEHDİDİ

Belçika Hükümeti, 29 Ağustos'ta Başbakan ve bazı bakanların katıldığı bir toplantı yaptı. Bu toplantıda Hükümet, şimdilik üçüncü bir ülkeye göndermeme, Türkiye'deki davadan Belçika'da yargılamama yönünde görüş bildirdi. Hükümette böyle bir eğilim var. Henüz bununla ilgili resmi bir karar almadım. Karar vermek için, Belçika'daki davamızın sonuçlanmasını beklemek gibi bir tavır içerisine girdiler. Davanın çok kısa süre içinde sonuçlanması ise mümkün değil. Eğer bu süreç uzarsa, tam serbestliğimin sağlanması için yasal yollara başvurma hakkımız var. Bu süre zarfında ev hapsi devam edecek. Karar almaları uzayacaksa, ki öyle görünüyor, ev hapsinin kaldırılmasını talep edeceğiz.

Üçüncü ülkeye gönderilme riski şimdilik ortadan kalkmış gibi görünmektedir; fakat bu tehditin varlığı devam ediyor. Avrupa Birliği ülkeleri dışında olan, Türkiye ile tutukluların mübadelesi anlaşması olmayan bir ülke olması gerekiyor. Latin Amerika ve Afrika ülkelerinin isimleri geçiyor konuyla ilgili olarak. Üçüncü bir ülkeye gönderilmem demek, Türkiye'ye teslim edilmem demektir. Yeni bir ülkede gelecek kurmam söz konusu değildir. Zaten üçüncü bir ülkeye gönderilmek istenmemdeki amaç son durağın Türkiye olduğunun bilinmesidir.

“AJAN KÖÇEKLER”

Hapishane'den çıkmamdan sonra Türkiye Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk bir açıklama yaparak, bana yönelik bir kaçırma operasyonunun hazırlığı içinde olduklarını söylemişti. Resmi ağızdan yapılan bu açıklama, uluslararası arenada yaptıkları eşkiyalığın bir göstergesi idi.

7 Eylül tarihinde Belçika ve Türkiye basınında bir haber çıktı. Buna göre Türkiye'den Belçika'ya bir festival için gelmek isteyen altı kişilik bir Köçek ekibine vize verilmemiş. Verilmeme nedeni ise, bana yönelik suikast yapabilecekleri ihtimalinin olması imiş.

Bu olayla ilgili olarak Türkiye Dışişleri Bakanlığından bir yetkili, 8 Eylül 2000 tarihli Hürriyet gazetesine şu demeci verdi: "Belçika, dünyanın en acımasız terör örgütünün liderliğini yapan Abdullah Öcalan'ı burnu kanamadan paketleyip ele geçiren Türkiye'nin, Fehriye'yi almak için bu kadar acemice davranacağını düşünüyorsa, bu hakarettir".

İLTİCA BAŞVURUSU

İltica talebime henüz cevap almadım. Fakat; Belçika Mülteciler Genel Komiserliği, iltica verebiliriz, hiçbir üçüncü ülkeye verilemez yönündeki tavsiyesini hükümete sundu. Hükümet henüz bu konuda bir karar vermedi. İçişleri Bakanlığı kamu ve ulusal güvenlik nedeniyle iltica başvuru hakkımın men edilmesi kararı vermişti. Bu nedenle iltica konusunda, hükümet karar vermek durumunda. Üçüncü ülkeye göndermeme kararı verilirse, bir şekilde beni yasal olarak tanımak durumundadırlar. Bir adresim, kimliğim olmadan, bu şekilde yaşayamam.

İLTİCA HAKKIM VERİLMELİDİR!

SABANCININ İNTİKAM HIRSI

Belçika'nın, üçüncü ülkeye göndermeme biçimindeki düşünceleri Sabancı'yı çıldırttı. Hemen Türkiye Devletinin başbakanını, görevini iyi yapmamakla eleştirdi. "Başbakan oturduğu yerden çalışmamalı, gezmeli, dolaşmalı, görüşmeler yapmalı..." dedi. Bu eleştiri karşısında Ecevit, Sabancı'nın direktifleri doğrultusunda açıklamalar yaptı. Türkiye Hükümeti yeni fikirler geliştirdi. Belçika'ya seslenerek, veremiyorsanız siz yargılayın dedi. Bununla ilgili olarak Türkiye Dışişleri ve İçişleri Bakanları Avrupa ve ABD'de yapılan çeşitli uluslararası toplantılarda, Belçika'nın yetkili makamlarıyla görüştüler ve Türkiye'deki davadan Belçika'da yargılayın dediler. İdam konusunu tekrar tekrar gündeme getirmeyi denediler. İdam cezası verilse bile, dosyalar mecliste bekliyor, pratikte kimseyi idam etmiyoruz dediler.

Türkiye'nin, Belçika'dan iademi talep ettiği dosyaya Belçika red cevabı verirken, neden

olarak gösterdiği konulardan birisi davanın siyasi bir dava olduğuydu. Hukuki olarak bu davadan Belçika'da yargılanmamam gerekiyor. Belçika Adalet Bakanlığı da son yaptığı açıklamalarda, Türkiye'deki davamdan Belçika'da yargılanamayacağımı beyan etti.

Fakat Türkiye, kendini parçalayarak öcünü alabileceği bir yol bulmaya çabalamaktadır. Bu gayretler içerisinde, VLD partisi içinde görevli olan Hugo Coveliers'in saçmalıkları onları rahatlatmıştır. Coveliers kraldan daha kralcıdır. Belçika'da yargılanmamın gerektiğini, bu konuda Adalet Bakanlığı'nın değil, bir hakimin karar vermesi gerektiğini söyledi. Hakim de yargılanamaz diye karar verirse ne olacağı sorulduğunda ise, "O durumda yasalar yeniden gözden geçirilmeli, gerekli yasal düzenlemeler yapılmalı." diyerek düşmanlığını açığa vurmuştur. Coveliers Sabancı'ya verdiği sözü tutuyordu. Türkiye'ye gittiğinde Sabancı'nın verdiği partide şeref konuğu olmuştu, cebini doldurmuş ve Belçika'ya dönmüştü.

Serbest bırakılmam talebiyle yaptığım Açlık Grevi sırasında; "Madem ki Belçika'ya şantaj için intihar etmek istiyor, o zaman bu onun bileceği iştir" diyen de yine aynı Coveliers idi. Daha önce de iade konusu anda henüz karar verilmemişken; Fehriye iade edilmedir, O bir katildir diyen de yine aynı Coveliers'di.

Coveliers, kendisini ziyaret ederek, onunla ilgili hazırladıkları bildiriye veren "Fehriye'ye Özgürlük Komitesi" içerisindeki arkadaşlarımızı; "Beni tehdit ettiler, bana faşist dediler" diyerek hedef göstermiştir. Arkadaşlarımızla konuşurken, Hitler'i savunmuş ve gerçek yüzünü göstermiştir. Oysa arkadaşlarımız, polislerin ve bir medya mensubunun refakatinde Coveliers'in evini ziyarete gitmişlerdi.

DEVRİMCİLER VE TUTSAKLIK

Devrimci olmak dünyanın en onurlu işi, yaşam tarzı. Devrimci olduğum için onur duyuyorum. Biz halkımızı soymadık, kimseyi kandırmadık, eğitim, sağlık, çalışma haklarını elinden almadık, dinî inançların a saygısızlık etmedik, gelenek göreneklerini inkar et-

medik, hırsızlık yapmadık, namussuzluk etmedik. Halkımızı kandıran, sömüren, elindeki avucundakini almaya çalışan iktidara karşı halkımızın yanında yer alıyoruz.

Devrimcilere dünyanın her yerinde saldırılıyor. Belçika'da da farklı değildir. Sadece göstermelik demokrasileri gereği yasalarını işlettiklerinden dolayı beni Türkiye'ye iade edemediler. Bundan sonra olacaklar ise yasalara göre işler mi belli olmaz.

Sabancı, beni Belçika'da yargılamak istiyor. Bunun için Belçika mahkemelerine başvurdu. 15 martta bunun ilk duruşması görüldü. Dava devam ediyor. Türkiye'de yargılandığım dava, Avrupa Terörle Mücadele Sözleşmesine göre terörist bir eylem olarak nitelendirilmiyor. Bu nedenle Sabancılar beni Belçika'da yargılayamazlar, ama hükümetler arası çıkar ilişkileri yüzünden yasaları ne kadar uygulayacaklarını göreceğiz.

Ben bir devrimciyim. Vatanimizin; bağımsız, demokratik bir ülke olmasını istiyorum. Bunun için mücadele ediyor olmak, dünyanın her yerinde baskıyla karşı karşıya olmayı getiriyor. Belçika'da yaşananlar da bunun bir parçasıdır. Oligarşi ve halkın çıkarları bir noktada buluşamayacak kadar birbirinden uzaktır. Devrimciler de halktan yana saf tutmuştur. Devrimcilere yapılan saldırılar; halka, halkın daha iyi bir yaşam mücadelesine karşı yapılmış bir saldırdır aynı zamanda. Avrupa ülkeleri, Sabancı'nın Türkiye'si bu nedenle devrimcilere öfkeli, bu nedenle intikam hırsı ile yanıp tutuşuyorlar. Fransa'da tutsak olan arkadaşlarımıza savcı; "68'den bu yana Marksist Leninist örgütlerin içerisinde bir tek siz kaldınız. Sizi de biz bitireceğiz" dedi. Bizden böyle korkmalarının nedeni; halkın gücüdür. Halktan korktukları için, bize saldırıyorlar. Çünkü biliyorlar ki, halkın umudu olmak kolay değil.

19-22 Aralık 2001 tarihlerinde devrimcilere saldırının en boyutlarından birisini yaşadık. Bir sabah erkenden onlarca hapisanede birden ölüm orucundaki tutsaklara saldırıldı. Devrimcilerin beyinlerini, iradelerini teslim alıp, kendi önlerinde bir engel olmaktan çıkartmak istiyorlardı. 28 tutsak öldürüldü, yüzlerce tutsak yaralandı. Türkiye Devleti'nin katliamcı yüzünü çok yakından gördük. Ölüm Orucu hala devam ediyor, bitmedi.

Faşizme karşı savaşmak meşrudur. Bu meşruluğu faşizmin halka karşı uyguladığı şiddet getiriyor. Türkiye'yi yöneten oligarşiye karşı olmak, faşizme karşı savaşmak, onuruna sahip çıkmakla eşdeğer konumdadır. Onuruna sahip çıkma mücadelesi içinde olan halkların karşısında hiçbir güç duramaz.

İlmenesi
kara leke
...
...
...

Fehriye'ye ülke arandı

Sabancı suikastı
sarı, Belçika'da
güzel bir adreste
gözetim

Fehriye iadesi için tutuk gerekiyor

...
...
...

cak şey değil hriye'ye v hapsi

Fehriye Erdal tutuklu kalacak

Bir köye gidecek

- ...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

Fehriye

- ...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

Fehriye, Belçika'ya mal

- ...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

- ...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

ANKARA'NIN ÇEVRESİ
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

***Faşizme karşı savaşmak meşrudur.
Bu meşruluğu faşizmin halka karşı
uyguladığı şiddet getiriyor.
Türkiyeyi yöneten oligarşiye karşı olmak,
faşizme karşı savaşmak,
onuruna sahip çıkmakla eşdeğer konumdadır.
Onuruna sahip çıkma mücadelesi içinde
olan halkların karşısında hiçbir güç duramaz.***

Fehriye'ye Özgürlük Komitesi

Rue Stevin 190 • 1000 Brüksel

Tel.: 0032 (0) 2 230 08 66 • 0032 (0) 2 280 22 28

Fax: 0032 (0) 2 280 22 29 • E-Mail: fehriye@mail.com